Els convenis passen, els laudes resten

S'HA FIRMAT EL CONVENI DEL METALL

El dia 31 de maig es va firmar el conveni "provincial" de metall; pel dia següent estava convocada una vaga de dos dies, que no es va dur a terme perque les centrals sindicals CC.OO., UGT, USO i SOC decidiren acceptar la misèria d'oferta de la patronal, que consistia en 29.000 ptes. pel peó, un augment de 8.000 ptes. a l'octubre, dos dies més de vacances, un d'ells recuperables (compensable amb una festa); 2.018 hores anuals; vigència del conveni fins el 31 de març del 79, si bé la renegociació començarà el dia 1 de gener.

No cal nidir que aquesta firma no ha suposat ni molt menys la consecució de les reivindicacions dels metal.lúrgics; la majoria d'elles, per no dir totes, resten oblidades. L'argument que els dirigents de les centrals esmentades varen donar per que es firmés fou que no hi havia condicions per a llençar-se a la lluita per la plataforma. Davant d'això cavia preguntar-se si els dies anteriors no haviém demostrat la nostra voluntat de lluitar quan sortirem al carrer més de 200.000 treballadors el dia 9, i 800.000 de diferents rams el dia 18.

El que es veu ben clar és la relació directa que hi ha entre aquests dirigents i els partits obrers majoritaris pressents a les "Cortes" (PCE-PSUC i PSOE-PSC), que estàn fent una política de "consens" amb els partits burgesos que només suposa –i el conveni n'es un bon exemple– una subordinació dels nostres interessos als de la burgesia. Aquesta política continua la línia de claudicació que representa el Pacte de la Moncloa, que ha permés els empresaris d'acullir-s'hi i mantenir-se tancats en la negociació, resultant al cap i a la fí que no hem arribat ni al mínim augment permés del Pacte, doncs el que hem aconseguit es queda als voltants del 14%.

Aquesta es la raó fonamental per la qual s'han esforçat tant en firmar el conveni; els savien que el seu resultat marcaria el conjunt del moviment obrer, tant en l'aspecte de l'organització com en el dels fruits assolits. Per tal de no ser desbordats han negat el protagonisme decisori de les assemblees de treballadors i de llurs representants, els delegats, convertint les assemblees d'aquests en reunions informatives, i conservant la Deliberadora tot el poder de decissió, sense control directe dels treballadors.

La firma del conveni ha produït un desengany en molts treballadors envers les centrals sindicals, arribant més d'un fins i tot a donar-se'n de baixa. Això cal rebutjar-ho; cal diferenciar els dirigents que actualment hi ha als sindicats de la majoria d'afiliats que veuen el sindicat com un instrument de lluita per aconseguir els nostres drets i arribar a canviar la societat de dalt a baix. Cal que seguim dins de les centrals, lluitant per aconseguir que es converteixin en l'instrument de lluita que necessitem, i dotar-lo d'una orientació veritablement revolucionària, alhora que lluitem també pel reforçament dels comitès d'empresa i de les assemblees sobiranes, com a instruments de participació directa de tots els treballadors en les tasques de la negociació i de la lluita.

Pedro Navarro

demà

"unim nos i demà la Internacional sera el genere humà"

Nº 25, Catalunya, 8 de JUNY 1978
LCR (unificada amb la LC) Quarta Internacional.

CONSTRUCCIÓ: UNA PROPOSTA INACCEPTABLE

Després de 15 sessions de negociació en les que **no s'havia avançat ni un pas** degut a l'exigència de la patronal en el tema de les taules de rendiment, el president de la comissió negociadora va fer una proposta a ambdues parts per a que fos discutida. La proposta consistia en oblidar-se de la plataforma reivindicativa ja que:

Calià acceptar taules de rendiment que tinguessin vigència des de l'1 d'abril de 1979, malgrat que a partir de l'1 de gener ja s'establirien a títol de prova.

– Retallava els drets sindicals dels treballadors al establir que:

a/ les assemblees només podràn celebrar-se fora de jornada laboral i únicament en cas d'accident greu, expedient de regulació de treball o qualsevol tema d'especial trascendència.

b/ els comités d'empresa només podràn constituir-se amb treballadors fixes.

– No es reconeixia tot un seguit de reivindicacions sobre les condicions de treball (antigüetat, dietes, seguretat i higiene) presents a la plataforma obrera.

Acceptar aquesta plataforma era acceptar sense lluita un **mal conveni**. Malgrat això, CC.OO. va dir sí a la proposta i la UGT n'acceptava una part, encara que criticant els aspectes més reaccionaris sobre la limitació de drets sindicals a l'empresa. La CSUT i la USO per la seva banda n'eren contràries, però tampoc no proposaven cap via per a superar el cul de cas de les negociacions.

Tanmateix la discussió de la proposta, sobretot a les assemblees d'afiliats de CC.OO., mostrava la clara oposició dels treballadors. Així, a l'assemblea de Comissions de Badalona, malgrat la presència d'en Justi Martínez i Paco Muñoz, màxims dirigents de CC.OO. del ram, vinguts expressament per a defensar el sí a la proposta, la majoria de l'assemblea es posicionà en contra. El mateix va succeir a Sabadell i altres comarques. I en una assemblea de delegats de Barcelona i del seu cinturó, celebrada el dia 29 –a on hi havia la majoria de les grans obres–, amb presència d'afiliats a totes les centrals sindicals, la votació va ser favorable als qui estaven en contra, per una gran majoria (292 vots negatius, 98 a favor i 57 abstencions).

Per la tarda del 29, l'assemblea dels 200 es va dividir per la meitat en el tema de recolzar o no la proposta del president de la negociadora, deixant sense efecte qualsevol ressolució per a no dividir el ram.

Pel seu cantó la patronal tampoc no acceptava la proposta global del president, quedant practicament trencades les negociacions.

Malgrat que s'ha buscat la mediació del delegat de treball, en cas de no haver-hi acord entre les parts, en la reunió del dia 31 es firmaria l'acta de ruptura.

La situació és greu. La ruptura de les negociacions deixa en mans del Ministeri de Treball l'aplicació dels aspectes salarials del conflicte, arraconant les millores socials presents a la plataforma. Els treballadors han demostrat prou vegades (la darrera al no acceptar la menyspreable proposta del president) la seva voluntat d'aconseguir totes i cadascuna de les seves reivindicacions. Les posicions d'aquells que, com els dirigents de CC.OO., pretenien pactar amb la patronal a qualsevol preu, han quedat arraconades.

Es l'hora de la mobilització. L'assemblea de delegats té la responsabilitat de cridar a la lluita, perque es facin aturs i assemblees a les obres, per a convocar una manifestació de tot el ram. Aquests dies, els paletes no seràn sols al carrer. Els companys de Químiques i d'Hosteleria estaràn al seu costat, lluitant tots per les seves justes reivindicacions, econòmiques i socials.

M. Garcés.

LA FUSTA ESTÀ QUE CREMA

Després d'una reunió de delegats de Comissions Obreres i treballadors de la fusta, a on hi eren presents totes les comarques i localitats, es va decidir convocar un atur pel dia 23 a les 5 de la tarda i anar a una concentració a l'AISS. Aquesta proposta es portà a la reunió de les centrals sindicals a on totes varen estar d'acord en impulsar-la.

La mobilització fou una mostra de la unitat dels treballadors de la fusta; es concentraren més de 6.000 persones recolzant la comissió negociadora del conveni, que era reunida amb la patronal, la qual va fer la següent proposta:

— 6.500 ptes. d'augment, de les quals el 50% era absorbible.

— Dos dies de sou més a les pagues de Sant Josep, Juliol i Nadal.

— Un dia més de vacances a l'any.

— 1.000 ptes. d'ajut als fills subnormals només en aquelles empreses a on hi hagués més de 5 treballadors.

Al ser comunicada aquesta oferta, tots els treballadors varen estar en desacord, per considerar-la ridícula, encara que alguns membres de la Federació de CC.OO. i de la resta de sindicats afirmàven que si no s'acceptava aquesta proposta la patronal trencaria les negociacions.

Malgrat tot, molts treballadors pensem que encara no estàn agotades totes les possibilitats, sobretot quan amb la mobilització del dia 23 varem aconseguir que la patronal pugés de les 3.000 ptes., que oferia a la primera reunió, a les 6.500 actuals, si bé amb el 50% absorbible.

Cal seguir endavant amb la lluita començada.

Roque BORRAS

QUIMIQUES: UNA NEGOCIACIÓ DIFÍCIL

El passat dia 2 de juny es va desenvolupar un atur estatal de 24 hores de tota la indústria química; era la primera acció que es feia per a pressionar la negociació del Conveni General Unitari d'àmbit estatal. La negociació parteix de la proposta de CC.OO. i UGT resumida en l'Avantprojecte de conveni unitari, que pretén aconseguir diferents objectius indispensables pels treballadors d'aquest ram, que permetin acabar amb l'actual situació de divisió i de retard si la comparem amb d'altres rams de la producció.

– En primer lloc la necessitat d'aconseguir un Conveni Únic que acabi amb les 27 agrupacions creades al sindicat vertical i els 18 convenis estatals i més de 100 provincials. Acabar amb aquesta situació de divisió del ram es la única garantia per a poder pensar i assolir qualsevol millora ja sigui social o econòmica.

– En segon lloc, negociar un nou ordenament laboral, que substitueixi els aspectes més repressius de l'actual i que tingui en compte la nova situació sindical i política.

– En tercer lloc, negociar unes taules salarials mínimes (sou del peó de 25.000 ptes.) que permetin reduir les grans diferències salarials que hi ha entre grans i petites empreses i entre diferents agrupacions.

Aquest conveni, per tant, afecta més de 300.000 treballadors del ram, totes les agrupacions del ram de la Química. I la negociació es presenta difícil: la patronal no vol negociar abans que no s'aprovi la "Ley de Acción Sindical", que de seguir el curs que fins ara porta, no res no podem esperar d'ella. Se'ns presenta doncs l'ocasió d'unir la lluita pel conveni de Químiques a la necessària mobilització general que cal que es convoqui per la PLENA LLIBERTAT SINDICAL. Accions que han d'estar destinades a reprendre la iniciativa obrera, a trencar la política de "consens" i col.laboració, que és la que està permetent que la burgesia avanci en els seus objectius i que desmobilitzi els treballadors.

Els sindicats davant el conveni

La **comissió deliberadora** a nivell estatal està composada exclusivament per CC.OO. i UGT marginant des del començament els sindicats minoritaris. El procés de negociació el porten només aquelles dues centrals, sense participació de delegats directes dels treballadors, és a dir, oposant-se a una comissió deliberadora **mixta**, sindicats-delegats. Hi ha també una **comissió de control** formada per delegats escollits pels treballadors de cada comarca de manera proporcional al nombre de treballadors, però sense cap poder decisori, i es fan per altra banda **assemblees generals de delegats** de Catalunya i cada comarca.

Quant a la resta de centrals, la CSUT fa un plantejament sorprendent: s'oposa a la negociació d'un conveni unitari estatal i proposa la negociació per agrupacions a nivell provincial. Degut a aquesta posició, la línia d'acció que va tenir en l'atur del dia 2 fou d'abstenció. Per part de la CNT, disconforme també amb el contingut de la vaga, va haver-hi també una posició totalment nefasta des del nostre punt de vista.

Preparar la mobilització

En l'actual situació del conveni, cal més que mai **reforçar la participació directa dels treballadors**. Tant els afiliats com els no afiliats han de ser els veritables agents de la negociació i la lluita. **Cal fer de les assemblees generals de delegats i de la comissió de control els principals organismes decisoris**. Al mateix temps, els companys organitzats a UGT i CC.OO. han de fiscalitzar i controlar, mitjançant la realització d'assemblees d'afiliats als seus respectius sindicats, els representants de la seva central a les negociacions, impedint que no es firmi res a esquenes dels treballadors.

L'experiència dels convenis del metall i la construcció evidencien cóm una llarga negociació recolzada en aturs controlats i de curta durada desgasta els treballadors i porta el conveni a un veritable cul de cas. A Químiques cal corretgir aquests errors. **La mobilització directa com a suport de la negociació és**, com sempre, **el que dóna resultats**. No es tracta de caure en inacabables discussions sobre si cal o no una vaga indefinida, però si la patronal segueix en la postura de no negociar, **cal respondre amb la vaga**, que sigui revisada cada dos o tres dies per l'assemblea general de delegats. Pensem que aquesta és la forma correcta de conduir la lluita. I en aquesta línia hem d'estar també preparats/des per als possibles tancaments patronals: el que s'ha donat ja a una empresa del Baix Llobregat és un primer avís.

Corresponsal

ESCOLES EN LLUITA, un final de curs repressiu

La Coordinadora "Escoles en lluita" neix pel setembre de l'any passat arrel de la tancada a Inspecció i té com a finalitat lluitar per una escola gratuïta, un equip pedagògic elegit pels pares i finalment un control i una gestió de l'escola per part de tots el membres de la mateixa.

Inicialment formaven la coordinadora les escoles Ferrer i Guardia, Sóller i Pegaso; a finals del curs 1977/78 les escoles acollides a la coordinadora són ja 18, i encara que amb un punt de partida diferent ja que algunes d'elles són privades totes tenen com a finalitat canviar l'ensenyament i precisament en el sentit definit al principi per les tres escoles pioneres.

Gairebé un any de lluita

Encara que individualment la lluita de les tres escoles és anterior, a aquestes altures es pot fer ja sobradament el balanç d'un any.

Després de les lluites del Setembre passat el Ministeri d'Educació i Ciència va trobar la fórmula legal per a que els mestres d'una escola estatal poguessin ser elegits pels pares. Tant Ferrer i Guardia com la Sóller passaren a formar part del Patronat de Suburbis i el seu equip pedagògic va ser reconegut pel MEC, La Pegaso era la més problemàtica, ja que el seu equip és de 68 mestres i el MEC ja havia anomenat 50 propietaris. Malgrat tot i degut al seguit de lluites portades per pares i mestres de Pegaso conjuntament amb l'Associació de Veïns de la Sagrera i Sant Andreu, el MEC acorda pel desembre que també passi a Patronat de Suburbis. No hi havia ja traves legals per a que l'escola aconseguís el seu equip i fins i tot el MEC i Parlamentaris catalans acordaren que 37 mestres elegits pels pares formarien part del mateix.

Mentrestant la major part dels mestres anomenats pel MEC havien abandonat l'escola i es negaven a anar a qualsevol altra per tal d'evitar que la lluita de Pegaso acabés victoriosa. Per altra part, és conegut el lligam de molts d'ells amb el sindicat neoverticalista ASPE, el qual els hi ha donat plé suport en la lluita contra el tipus d'escola propugnat per les "Escoles en lluita".

Final de curs repressiu

El Patronat de Suburbis que està pressidit pel Governador Civil, l'Alcalde de Barcelona, el Delegat Provincial del MEC i directors de les altres escoles del patronat, no ha volgut tractar en tot el curs el cas de Pegaso fonamentalment per les pressions del MEC, i mentrestant els mestres de Pegaso han tingut de donar classes tot el curs sense cobrar. I al mes de maig els hi vingut ja l'última clatellada: tant el Govern Civil com el MEC volen fer tot el possible per a que res canvii a l'ensenyament i s'han negat a reconèixer l'equip educatiu de la Pegaso i han promés que que curs que vé tots els mestres de totes les escoles del Patronat de Suburbis serien anomenats directament pel MEC.

Com a resposta s'ha començat ja una coordinació molt més forta de totes les escoles i s'ha reemprés la mobilització de totes elles. De totes maneres s'ha de comprendre que la lluita per una nova escola pública serà llarga i dura i si més no el Governador Civil ens ho recorda cada dia enviant els seus grisos per a reprimir fortament les nostres concentracions. Denunciem especialment el fet que en dues concentracions en que s'ha anat a entregar un document al Govern Civil, hi ha hagut sis persones detingudes, que degut a les posteriors mobilitzacions han estat ràpidament posades en llibertat.

Un altre fet que dona aquest caracter repressiu al final de curs és la noticia que un xicot de 16 anys, veí de Ciutat Meridiana (barri on està ubicada l'escola Ferrer i Guàrdia) serà jutjat en Consell de Guerra pel fet de contestar amb el pal de la seva pancarta l'agressió per part dels "grisos" (futurs "marrons") quan estava concentrat a principis de curs davant la Delegació del MEC a la plaça d'Espanya de Barcelona. Hem de lluitar tots plegats per a que no s'arribi a fer mai.

Josep Monells

Cinc-centes persones a la Plaça Sant Jaume

XILE DEMANA QUELCOM MÉS

El darrer dilluns dia 5, unes cinc centes persones es varen concentrar a la Pça. de Sant Jaume de Barcelona, responen a la convocatoria d'organismes catalans de solidaritat amb Xile i de diversos partits obrers. El motiu de la convocatoria era fer entrega d'un document amb solidaritat amb els vaguistes de fam i d'exigencia de coneixer tota la veritat en torn dels anomenats "detinguts-desapareguts", al president Tarradellas per que el fes arribar al govern de Madrid i, d'aquest a la Junta militar xilena. El contexte i els antecedents d'aquesta acció son prou coneguts i podem limitar-nos a fer-ne un breu repàs.

La figura represiva del "detingut-desaparegut", caracteristica de les dictadures militars del "cono sur" a asolit a Xile una aterradora dimensió masiva –a prop de 2.500 desapareguts– que posa en evidencia l'absolut caracter de terrorisme d'estat del régim de Pinochet i fa arribar a nivells màxims el seu grau de impopularitat. En aquest contexte, el dilluns 22 de maig un total de 64 persones, familiars dels desapareguts, començaven vagues de fam indefinides a diverses esglesias de Santiago de Xile, amb el lema "Veritat o mort", exigint noticies dels seus familiars i de tots els desapareguts. El aillament i ia debilitat de la Junta son d'una magnitud que, no sols no s'ha pogut permetre desalotjar les esglesies sino que ha contemplat com a primers de juny la xifra de vaguistes pujaba fins a 200 i encara avui segueix augmentant.

A tot el mon, els exiliats han començat també vagues de fam i tot tipus d'accions de solidaritat, sempre superant la doble amenaça de la policia política xilena que actua al exterior i de les lleis discriminatories i restrictives en vers els exiliats, que regeixen a la gran majoria dels estats. A Barcelona un nombrós grup d'exiliats porta ja una setmana de vaga de fam i tancament a l'esglesia de Santa Cecilia, rebent innombrables mostres de solidaritat, mentres centenars de persones comanden telegrames a Santiago de Xile o a l'embaixada a Madrid, exigint aclaracions oficials i definitives sobre els desapareguts.

Per al nostre partit, hagés sigut important que les forces obreres catalanes haguesin fet l'aportació que els hi corresponia per la seva actual capacitat, en una jornada de mobilització el dilluns dia 5. Pensem que el lloc de l'esquerra catalana, així com de l'espanyola, europea, etc. en aquesta lluita va una mica mes enllà de les preses de posició, signatures i visites, de la vaga de fam testimonial, etc. L'acord a que es va arribar en una reunió de partits obrers –fins els majoritaris, PSC, PSOE, PSUC–, centrals sindicals i organismes de solidaritat internacional, comprenia explicitament convocar a la concentració de la Pça. Sant Jaume i –per part de les centrals– es van comprometre a convocar un atur d'uns cinc minuts a totes les empreses, el mateix dia. Sense demanar peres al olm, calia esperar que tothom complís amb les seves responsabilitats, en rao de la seva capacitat de convocatoria i s'aturesin –al menys– dos o tres centes mil persones i, a les vuit de la tarda, fossin tres o cinc mil els concentrats davant de la Generalitat.

A la vista dels resultats, sembla que per a la direcció dels partits obrers majoritaris i de les centrals, aquest acord no pasava de ser un pronunciament formal més. I així, varen oblidar-se a la pràctica de convocar, ni tan sols un mal anunci al diari, fins el punt de que el gran partit obrer català –el PSC– no tenia ni una pancarta a la plaça. Sembla mentida que poguem oblidar-nos tant aviat del valor del recolzament internacional quan, no fa tant de temps, aquí es lluitava contra la represió franquista. Al llarg de 40 anys de dictadura, la incidencia d'innombrables preses de posició formals i de multiples formes de "pressió" diplomàtica, etc., fou mínima. En canvi, les grans accions obreres a Europa i a tot el mon, contra els consells de guerra de Burgos i contra les cinc execucions de setembre, uns anys més tard, feren trontollar al franquisme.

Considerem un deure inexcusable, fer servir la llibertat i la força de que disposem avui, en una acció sense reserves, contra totes les dictadures feixistes del mon. Com a minim, siguem conscients de que els pobles de l'Estat espanyol tenen un deute pendent de solidaritat amb els pobles oprimits d'America Llatina, Africa, etc. Avui podem oferir quelcom més que cinc centes persones a una plaça i Xile ens està demanant quelcom més.

P.P.

EL COMITÈ NACIONAL DE CATALUNYA DE LES JOVENTUTS COMUNISTES REVOLUCIONARIES ORGANITZA UN CICLE DE XERRADES US CONVIDEM A TOTS/TOTES A PARTICIPAR-HI!!

3 de JUNY, dissabte: a les 6 h.	QUE FER FRONT EL B.U.P. PEL SINDICAT D'ESTUDIANTS DE BATXILLERAT
3 de JUNY, dissabte: a les 6 h.	FORMACIÓ PROFESSIONAL: UN CARRERÓ SENSE SORTIDA EL SINDICAT, LA NOSTRA ORGANITZACIÓ
8 de JUNY, dijous: a les 8 h.	JOVENTUT I BARRIS: LES ASSOCIACIONS DE VEÏNS I ELS CASALS DE LA JOVENTUT
10 de JUNY, dissabte: a les 6 h.	LA LLIBERTAT I LA UNITAT SINDICAL CONTRA EL DECRET D'ACCIÓ SINDICAL DEL GOVERN

Totes les xerrades es faran al nostre local del carrer de Trafalgar número 10, 2ón 2a.

VÉ CONGRÉS DE L.C.R.
(Congrés de Reunificació LC-LCR)

DEBAT A PORTA OBERTA

Seguint amb la voluntat de que tots els nostres amics i amigues, tots els interessats en el debat que es desenvolupa al sí del nostre partit, puguin tenir el màxim accés a les posicions i tesis que en ell es defensen, la setmana passada es posà en marxa una nova iniciativa.

Es tracta d'un cicle de xerrades a càrrec de membres del Comité Nacional de Catalunya, sobre les tesis polítiques que es presenten a debat i aprovació en el Congrés, les discussions que susciten, els problemes, etc. El cicle constarà de tres sessions, dividides de la següent manera:

Divendres dia 2: Balanç del fí de la dictadura y caracterització del régim actual.

Divendres dia 9: Crítica de les alternatives eurocomunista i socialdemócrata a l'Estat espanyol. Alternatives.

Divendres dia 16: El programa de la LCR: per una via revolucionària al socialisme.

Les xerrades tindràn lloc a les 19,30 de la tarda a la seu central de la LCR a Catalunya, c/Trafalgar 10, 2ón 2a, i estàn obertes a tots els militants i amics/amigues de la LCR i les JCR.

Si cal, aquestes xerrades poden perllongar-se i exténdre's a d'altres qüestions, així com també s'està estudiant la possibilitat de fer cicles semblants a comarques. Estem oberts a qualsevol suggerència en aquest sentit que pugi complementar tant el cicle actual com la informació que regularment va apareixent a les pàgines de Combate sobre el desenvolupament del debat.

JORNADES INTERNACIONALS D'EX-PRESOS I REPRESALIATS POLITICS A BARCELONA

El passat cap de setmana es van celebrar a Barcelona, al Paraninf de la Universitat Central, les Jornades Internacionals d'ex-presos i represaliats politics, organitzades per l'Associació Catalana d'ex-presos. Delegats i delegades de tot l'estat, delegacions d'un bon nombre de països, especialment de França i d'Itàlia, hi van ser-hi presents. El contingut d'aquesta trobada ha estat intens. L'immensa majoria de les persones que hi participaven tenien darrera seu molts anys de lluita, de presó, d'exili. Però aquest fet no va produïr una reunió nostàlgica, ben al contrari, la combativitat, l'exigència dels drets i el caràcter polític, antifeixista i antiimperialista hi era ten patent. Moltes de les persones que han patit presó i exili es troben avui en una situació difícil en la mesura que no els hi són reconeguts a la seguretat social els anys de repressió. El reconeixement dels drets va ser, lògicament la primera exigència. A ella cal afegir-hi la de l'amnistia laboral de veritat. Al mateix temps, les delegacions participants van expressar la seva solidaritat amb els pobles de Xile, Argentina i Uruguay i la seva preocupació pels atacts de les bandes "d'incontrolats" –especial referència va ser feta a l'assalt del local de la LKI a Pamplona– i, en general, per l'ascens del nazifeixisme.

Malgrat aquests fets positius, remarcats per le intervencions clarament feministes de moltes velles lluitadores –la reivindicació de l'avortament lliure va ser de les més aplaudides–, les ambigüitats hi eren també presents. L'acceptació d'una valoració altament positiva del projecte de Constitució, defensada especialment per en Roca Junyent i no contestada, sino en tot cas reforçada per les intervencions de Magda Oranich i Agustí de Semir, no deixa de ser una contradicció, no únicament amb altres afirmacions fetes en les mateixes Jornades Internacionals, sinó també amb la pròpia trajectòria personal de bon nombre de les persones assistents. Malgrat aquestes consideracions, la lluita dels ex-empresonats i represaliats, ha comptat, compta i comptarà amb tot el nostre suport.

Joan Font